

Hódmezővásárhely, 1893. október 22.–Hódmezővásárhely, 1956. május 13.

Szülei 8 kat. holdon gazdálkodó kisbirtokosok voltak. Hat elemiit végzett, majd 1910-ben kőművesvizsgát tett. Segédként bejárta az egész országot. Tanonc korától, 1908-tól a Magyarországi Építőmunkások Országos Szövetsége és a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja. 1914-ben bevonult katonának, Galíciában megsebesült, 1916. december 20-án hadirokkantként leszerelték. 1918–1919-ben az MSZDP helyi szervezetének a titkára. 1918. november 1-jétől a városi nemzeti tanács végrehajtó bizottsági tagja. A kommün alatt az egyesült párt helyi titkára, majd beválasztották a városi-járási tanácsba is. 1919. szeptemberben letartóztatták, huszonkét hónapot töltött vizsgálati fogságban, majd évekig rendőri felügyelet alatt állt.

1921-től kőművessegédként, 1923-tól önálló kisiparosként dolgozott. Választott tagja lett a szegedi iparkamarának és az Ipartestületek Országos Közgyűlésének. 1928-tól a hódmezővásárhelyi törvényhatósági bizottság tagja. 1932. februárban újra az MSZDP helyi szervezetének a titkára. A hódmezővásárhelyi választókerületben elindult az 1926-os és az 1931-es választásokon, de nem szerzett mandátumot; majd 1935. április 7-én hódmezővásárhelyi listavezetőként országgyűlési képviselővé választották. A parlamentben a mezőgazdasági népesség és a kisiparosság problémáival foglalkozott. Mint képviselő 1936-ban hosszabb ideig tanulmányozta Dániában a helyi szövetkezeti rendszert. 1936-tól az MSZDP tiszántúli titkárságának a vezetője. Az 1939. évi választásokon Hódmezővásárhelyen minimális különbséggel elveszítette a mandátumot. Nem tért vissza a szakmájához, hanem örökölt földjén és bérelt birtokain gazdálkodott a második világháború éveiben is.

1944. december 14-től az Ideiglenes Nemzetgyűlés Előkészítő Bizottságának a tagja; december 18-án Hódmezővásárhely képviselőjében őt magát is delegálták az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. szeptembertől a törvényhozó testületpolitikai bizottsági tagja volt. A december 21-én Debrecenben megalakult országos pártvezetőség tagja, majd 1944. december 22-től 1945. június 1-jéig az Ideiglenes Nemzeti Kormány iparügyi minisztere. A kommunisták nyomására történő leváltása után kinevezték a Szociáldemokrata Párt szövetkezeti osztályának a vezetőjévé. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben újra mandátumot szerzett, november 23-tól a Földművelésügyi Minisztérium politikai államtitkára, 1946. január 11-től az országos árvízvédelmi kormánybiztosság vezetője. 1945. júniustól az Országos Gazdasági Tanács alelnöki tisztét is betöltötte, emellett a Magyar Országos Szövetkezeti Központ igazgatósági tagja. Országos elnöke a Hadirokkantak, Hadiözvegyek és Hadiárvak Szövetségének. 1945 és 1947 között részt vett az SZDP pártvezetőségének a munkájában.

1947. augusztus 31-én korábbi kerületében ismét képviselővé választották, 1947 elejétől az

SZDP hétagú ellenőrző bizottságának a tagja. 1948. március 20-án megírta az államtitkári lemondó levelét, amelyben a nyugdíjazását kérte; április 19-i hatállyal mentették fel, 1948. április 26-án visszahívták a törvényhozásból, május 20-án nyugdíjazták.

1950. június 21-én államellenes szervezkedésben való részvétellel és hűtlenséggel vádolva letartóztatták. A Budapesti Katonai Törvényszék – mint a Kálmán József és társai per tizenötödrendű vádlottját – szeptember 13-án tizenkét évi fegyházbüntetésre ítélte. A hamis vádakon alapuló elsőfokú ítéletet egy héttel később a Katonai Főtörvényszék is helybenhagyta. 1955. november 26-án egyéni kegyelemmel, súlyos betegen szabadult. Halála után, 1957. június 14-én perújításra került sor, ennek során augusztus 27-én részlegesen, majd 1962. augusztus 6-án teljes körűen rehabilitálták.